

Dániel könyve – Nyolcvannyolcadik rész

A hamis késői eső leleplezése: a prófétai út 2001. szeptember 11-től

Jeff Pippenger

2024-02-21

A próbafolyamatot, amely akkor kezdődik, amikor az angyal alászáll, az a próba jelképezi, hogy valaki kiveszi-e a könyvet az angyal kezéből, és megeszi-e azt. Azok, akik úgy döntöttek, hogy megeszik az üzenetet, ezt követően egy olyan csalódásra rendeltettek, amelyben az a csoport, amely megtagadta az evést, hátramaradt. A kis könyv, amelyet meg kellett enni, az üzenet „ismeretének megnövekedését” jelképezte, amelyet először „a vég idején”, vagy 1798-ban, vagy 1989-ben oldottak fel, majd később olyan üzenetté formáltak, amely az akkor élő nemzedéket felelőssé tette a megnövekedett ismeret világosságáért. Mindkét történelemben, miután az iszlámra vonatkozó prófécia beteljesedett, az angyal kezében levő, megevendő üzenetet vagy elfogadták, vagy elvetették. Ha a könyv által jelképezett üzenetet elvetik, akkor azok, akik ezt teszik, és mégis igyekeznek fenntartani annak megvallását, hogy továbbra is Isten választottai, kénytelenek hamis késői eső üzenetet létrehozni.

2001. szeptember 11-én az adventizmus nemzedékeinek múltbeli lázadásai ismét próbakővé tett kérdésekké váltak. Habakuk könyvének második fejezete egy olyan vitát azonosít, amely az ott ábrázolt prófétai történelemben zajlik, s amely párhuzamos prófétai vonal a tíz szűz példázatával. Amikor az őrálló azt kérdezte, mit feleljen a tíz szűz példázatának történelmében, azt a parancsot kapta, hogy „írd fel a látomást, és tedd világossá táblákon”. A millerita történelem őrállói 1842-ben elkészítették az 1843-as táblázatot, és annak elkészítése útjelzővé vált. Habakuk második fejezetének „látomása” volt az, amelyet világossá tettek a táblákon, s amelynek a vég idején kellett szólnia.

Röviddel 2001. szeptember 11. után azok, akik felismerték a harmadik jaj iszlámjának tevékenységét, arra vezették, hogy visszatérjenek Jeremiás „régisövényeihez”, és azokon járjanak. Azok a „régisövények” azonosították, hogy a Jelenések könyve nyolcadik fejezetének tizenharmadik verse szerinti három jaj az iszlám prófétai szerepét képviselte. Közvetlenül ezután a Future for America elkezdte újra kiadni Habakuk könyve második fejezetének két táblázatát, pontosan ugyanazon a ponton a milleriták párhuzamos történelmében, amikor a két táblázat útjelzőként állítatott fel, amit az 1843-as táblázat 1842-ben történt elkészítése jelképezett.

1842 májusában általános konferenciát hívtak össze Bostonban, [Massachusetts államban]. E gyűlés megnyitásakor Charles Fitch és Apollos Hale testvérek, Haverhillből, bemutatták Dániel és János képi próféciait, amelyeket prófétai számokkal együtt szövetre festettek, megmutatva azok beteljesedését. Fitch testvér, miközben a konferencia előtt a táblázata alapján magyarázott, azt mondta, hogy e próféciaák vizsgálata közben arra gondolt: ha készíthetne valami effélet, amint itt bemutatásra került, az egyszerűbbé tenné a tárgyat, és könnyebbé tenné számára annak hallgatóság előtti bemutatását. Itt több világosság volt ösvényünkön. E testvérek azt cselekedték, amit az Úr Habakuknak 2468 évvel korábban látomásában

megmutatott, mondván: „Írd fel a látomást, és tedd világossá táblákra, hogy futhasson, aki olvassa azt. Mert e látomás még meghatározott időre szól.” Habakuk 2:2.

„A tárgyról folytatott némi eszmecsere után egyhangúlag megszavazták, hogy ebből a példányból háromszáz hasonlót könyomatos eljárással készítsenek, ami rövidesen meg is valósult. Ezeket »a '43-as táblázatoknak« nevezték. Ez igen fontos konferencia volt.” Joseph Bates önéletírása, 263.

„A Második Advent tanítóinak és lapjainak egybehangzó bizonyágtétele volt, amikor az „eredeti hit” alapján álltak, hogy a tábla közzététele a Habakuk 2:2, 3 beteljesedése volt. Ha a tábla a prófécia tárgya volt (és akik ezt tagadják, elhagyják az eredeti hitet), akkor ebből az következik, hogy Kr. e. 457 volt az az év, amelytől a 2300 napot számítani kell. Szükséges volt, hogy 1843 legyen az első közzétett időpont, hogy „a látomás” „késlekedjék”, vagyis hogy legyen egy késedelmi idő, amelyben a szüzek serege szunnyadjon és aludjon az idő nagy tárgyát illetően, közvetlenül azelőtt, hogy felébresztetnének az Éjféli Kiáltás által.” James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, I. kötet, 2. szám.

„Történelmünk most azt mutatja, hogy százak tanítottak ugyanazokból a kronológiai táblázatokból, amelyekből William Miller is, mind egyazon bélyeget viselve. Akkor az üzenet egysége egyetlen témára összpontosult: az Úr Jézus eljövételére egy meghatározott időben, 1844-ben.” Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

Az 1843-as és 1850-es táblázatok újranyomtatása a 2001. szeptember 11-ét közvetlenül követő történelemben éppúgy Habakuk második fejezetének beteljesedése volt, mint ahogyan az 1843-as táblázat 1842-ben történt megjelentetése is az volt. A táblázatok elkészítése Habakuk második fejezetének elbeszéléséhez tartozik, és ennek meg kellett történnie. 2001. szeptember 11-én az 1863-as lázadás ismét megismétlődött azok által a laodiceai adventisták által, akik megtagadták a visszatérést Jeremiás „régisövényeihez”.

„Az ellenség arra törekszik, hogy testvéreink és nőtestvéreink elméjét elterelje attól a munkától, amely egy nép felkészítésére irányul, hogy megállhasson ezekben az utolsó napokban. Álokoskodásai arra vannak szánva, hogy az elméket elfordítsák e kor veszedelmeitől és kötelelességeitől. Csekély értékűnek tekintik azt a világosságot, amelyet Krisztus a mennyből hozott, hogy Jánosnak adja népe számára. Azt tanítják, hogy a közvetlenül előttünk álló események nem elég jelentősek ahhoz, hogy különös figyelmet kapjanak. Hatálytalanná teszik a mennyei eredetű igazságot, és megfosztják Isten népét múltbeli tapasztalatától, helyébe pedig hamis tudományt adnak. ‘Ezt mondja az Úr: Álljatok meg az utakon, és nézzetek szét, kérdezősködjetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok.’ [Jeremiás 6:16.]”

„Senki se törekedjék hitünk alapjainak lerontására — azoknak az alapoknak a lerontására, amelyeket munkánk kezdetén az Ige imádságos tanulmányozása és kijelentés által fektettek le. Ezekre az alapokra építünk immár több mint ötven éve. Az emberek feltételezhetik, hogy új utat találtak, hogy erősebb alapot tudnak vetni annál, mint amely már megvettetett; ez azonban nagy megtévesztés. „Más fundamentumot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett.” [1 Korinthus 3:11.] A múltban sokan vállalkoztak arra, hogy új hitet építsenek, új elveket

állítsanak fel; de meddig állt meg az építményük? Hamar összeomlott, mert nem a Kősziklára alapítottak.” Testimonies, 8. kötet, 296, 297.

Jeremiás azonosítja, hogy a „régí ösvényeken” járni annyi, mint megtalálni „a nyugalmat”, a nyugalom pedig „a késői eső”, amely akkor vette kezdetét, amikor a nemzetek megharagudtak 2001. szeptember 11-én, amikor New York város nagy épületei leomlottak. Azok, akik akkor ették az üzenetet, Habakuk őrállóivá lettek, akiknek meg kellett „írniuk a látomást, és világossá tenniük azt”. Jeremiás ugyanezeket az őrállókat azonosítja „a nyugalom” idején, amely „a késői eső”.

Így szól az Úr: Álljatok meg az utakon, és nézzetek szét, kérdezősködjetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, akkor nyugalmat találtok lelketeknek. De ők azt mondták: Nem járunk azon. Őrállókat is rendeltem fölétek, mondván: Figyeljete a kürt szavára. De ők azt mondták: Nem figyelünk rá. Jeremiás 6:16, 17.

A trombita, amelyet meg kellett szólaltatniuk, a második jaj hatodik trombitája a millerita történelemben, és az utolsó napokban a harmadik jaj hetedik trombitája. Habakuk őrállói, akik Jeremiás őrállói, olyan figyelmeztető üzenetet szólaltatnak meg, amelyet az 1888-as lázadás idején elvetettek. Az a hatodik trombita, amelyet 1888-ban elvetettek, a laodiceai gyülekezethez szóló üzenet volt.

„Az az üzenet, amelyet A. T. Jones és E. J. Waggoner által kaptunk, Isten üzenete a laodiceai gyülekezethez, és jaj mindenkinek, aki azt vallja, hogy hisz az igazságban, mégsem tükrözi vissza mások felé az Istentől adott sugarakat.” The 1888 Materials, 1053.

Az 1888-as hetedik trombita üzenete először 1856-ban hangzott fel Laodiceához, majd a laodiceai üzenet a „hétszeres idők” növekvő világosságának összefüggésébe került. 2001. szeptember 11-én a Jeremiás régi ösvényeihez való visszatérésre és az azokon való járásra szólító felhívás — abból a célból, hogy elnyerjük a késői eső üzenetét — magában foglalta a hetedik trombita figyelmeztető üzenetét, amelyet a Laodiceához szóló üzenet képvisel, valamint a „hétszeres idöket”, amely az alapok jelképe.

A prófécia által azonosított „hazugságot”, amely Pál írásaiban az erős tévelygést előidézi, 1931-ben, a prófétanő halála után tizenhat évvel ültették be a laodiceai adventizmus harmadik nemzedékébe. A „hazugság”, amely a harmadik nemzedékben jelent meg, prófétailag abba az időszakba helyezhető, amelyet az „asszonyok Tammúzt siratják” kifejezés jelképez, ezért a hamis késői eső üzenetével áll kapcsolatban.

Meg kell érteni annak részleteit, miként terjesztették a „hazugságot”, valamint a „hazugság” prófétai szerepét a végidőre vonatkozó próféciaiban. A csúfolkodó férfiak, akik Jeruzsálemet uralják a késői eső idején — amely a száznegyvennégyezer megpecsételésének ideje —, az adventizmus harmadik nemzedékében egy hamis késői esőről szóló üzenetet hoztak létre, amint azt Ezékiel könyve nyolcadik fejezetében a „Tammúzt sirató asszonyok” jelképezik. Hamis késői esőről szóló üzenetüket Ezékiel egy hamis alapként, a védelem hamis falaként, valamint a békesség és biztonság hamis üzeneteként is ábrázolja.

Avagy nem hiábavaló látomást láttatok-é, és nem hazug jövődölést szóltatok-é, miközben ezt mondtátok: Az Úr mondja ezt; holott én nem szóltam? Ezért így szól az Úr Isten: Mivel hiábavalóságot szóltatok, és hazugságokat láttatok, azért ímé, ellenetek vagyok, ezt mondja az Úr Isten. És kezem a próféták ellen lesz, akik hiábavalóságot látnak és hazugságot jövődölnek: népem gyülekezetében nem lesznek benne, Izráel házának összeírásába nem iratnak be, és Izráel földjére sem mennek be; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten. Mivel, sőt mivelhogy elhitették népemet, ezt mondván: Békesség! — pedig nincs békesség; és ha egy falat épít, ímé, a többiek mázat kennek rá híg habarccsal: Mondd meg azoknak, akik híg habarccsal mázolják, hogy leomlik; ömlő zápor jön, és ti, nagy jégesőkövek, lehullotok, és szélvihar hasítja szét azt. Ímé, mikor leomlik a fal, vajon nem mondják-é majd nektek: Hol van a mázolás, amellyel mázoltátok? Ezért így szól az Úr Isten: Szélvihart bocsátok ki búsulásomban, ömlő zápor leszen haragomban, és nagy jégesőkövek búsulásomban, hogy megemésszék azt. És lerontom a falat, amelyet híg habarccsal mázoltatok, és a földre döntöm, úgyhogy alapja is fölfedeztetik; és leomlik, és elvesztek annak közepette; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. Így töltöm ki búsulásomat a falon és azokon, akik híg habarccsal mázolták azt; és azt mondom majd nektek: Nincs többé a fal, sem azok, akik mázolták azt; tudniillik Izráel prófétái, akik Jeruzsálem felől prófétálnak, és békesség látomásait látják felőle, holott nincs békesség — ezt mondja az Úr Isten. Ezékiel 13:7–16.

Az a hamisság és hazugság, amely alá a Jeruzsálemben élő csúfolódó férfiak rejtőznek Ézsaiás huszonnyolcadik és huszonkilencedik fejezetében, végül az „ostorozó áradat” által ítéltetik meg és semmisítettik meg.

Az ítéletet is a mérőszinórhoz teszem, és az igazságot a függőőnhoz; és a jégeső elsöpri a hazugság menedékét, és a vizek elárasztják a rejtekhelyet. És a halállal kötött szövetségetek eltöröltetik, és a pokollal való egyezségetek nem áll meg; amikor az áradó ostor átvonul, eltapostatok általa. Ézsaiás 28:17, 18.

Ézsaiás „elárasztó ostora” Ezékiel „elárasztó záporosője”, amely azokra zúdul, akik „hazugságot jövődöltek”, „hiábavaló látomást” tárva elő, és azt állítva, hogy „az Úr mondja”, „jöllehet” az Úr „nem szólt”. A „hazugság”, amely alá a régi emberek rejtőznek, úgy jelenik meg, mint valami, amiről azt állítják, hogy az Úr szólt felőle, tehát ez Isten Igéjére vonatkozó „hazugság”. Vagy Isten Igéjéből származó valamely tant neveztek meg tévedésként, vagy tévesen azt állították, hogy Isten irányította értelmezésüket (Isten szólt), a Biblia valamely tanítására nézve.

Az 1931-ben érkezett „hazugság” az az állítás volt, hogy White testvérnő jóváhagyta Dániel könyvében „a mindennapi” hamis értelmezését. Az a hamis nézet, miszerint „a mindennapi” Krisztusnak a szentélyben végzett szolgálatát jelképezi, egy olyan „hazugságra” épült, amely azt állította, hogy 1910-ben Ellen White arról tájékoztatta A. G. Danielst, hogy az ő és Prescott „a mindennapi”-ról vallott nézete, mely szerint az Krisztusnak a szentélyben végzett szolgálatát jelenti, valójában helyes, jóllehet közvetlen írásos szavai ennek az ellenkezőjét mondták.

A „mindennapi”-ról vallott hamis nézet, amely akkor (1931-ben) a laodiceai adventizmuson belül megalapozást nyert, azzá a teológiai alappá vált, amelyre egy olyan üzenetet építettek, amelyet Ezékiel „béke és biztonság”-ként ír le. Azok a különféle érvek, amelyeket e hamis alapzat

fenntartására alkalmaznak, azok a különféle hamis pénzérmék és ékkövek, amelyeket Miller az álmában látott. Álma végére eredeti ékkövei teljesen beborítódnak a hamisítványokkal és szeméttel, és a szemét, valamint a hamis ékkövek és pénzérmék azt az üzenetet jelképezik, amely azon alapvető tévedésükre épült, hogy a „mindennapi” Krisztus szentélybeli szolgálatát jelenti.

Ezékiel szakaszában a szemét és a hamis ékszerek úgy jelennek meg, mint egy „fal”, amelyet olyan gyenge habarccsal építettek, hogy nem képes megállni sem a „viharos szél”, sem az „áradó zápor” nyomása alatt.

Az engedetlen próféta Júdából, aki megfeddte Jeroboámot, végül egy „szamár” és egy „oroszlán” között halt meg. Az oroszlán Babilont jelképezi, a szamár pedig az iszlámot. Az a két tanítás, amelyet a laodíceai adventizmus nem képes meglátni, s amelyet az engedetlen próféta halála jelképez, a pápaság üzenete (az oroszlán), valamint az iszlámnak a harmadik jajjal kapcsolatos üzenete (a szamár).

Ezékiel „viharos szele” Ézsaiás „kemény szelének, amely visszatartatik” jelképe „a keleti szél napján” a huszonhetedik fejezetben. Ezékiel „viharos szele” egyúttal a Jelenések hetedik fejezetének „négy szele” is, amelyeket mindaddig visszatartanak, amíg Isten szolgálai el nem pecsételtetnek. Ezékiel „viharos szele” a harminchetedik fejezetben a „négy szélből” jövő üzenete is, amely a halott, megszáradt csontokat hatalmas sereggé kelti életre. Ezékiel „viharos szele”, amely ledönti a „mázolatlan habarccsal épített falat”, a harmadik jaj utolsó eső-üzenete.

Ezékiel „árasztó záporosője” a pápaság jelképe, még pontosabban pedig a vasárnaptörvény-válság időszakának jelképe, amely az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénnyel veszi kezdetét. Az engedetlen próféta Júdából, aki a szamár és az oroszlán között halt meg, a laodíceai adventizmus halálát jelképezte, amely 2001. szeptember 11-e, a szamár megérkezése (a harmadik jaj) és a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény (az oroszlán) között következik be. A laodíceai adventizmus halála a száznegyvennégyezer megpecsételésének idején történik, amely akkor kezdődött, amikor a nemzetek megharagudtak, mégis féken voltak tartva 2001. szeptember 11-én, és a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénynél zárul le. Halálukat, amint azt az engedetlen próféta szemlélteti, az idézte elő, hogy visszatértek a hitehagyott protestantizmus módszertanához, noha közvetlenül figyelmeztetést kaptak arra, hogy soha ne térjenek vissza a „csúfolódók gyülekezetébe”.

Haláluk az egyszáznegyvennégyezer elpecsételésének történetében következik be. Mihelyt Isten népe elpecsételtetik, a pusztító angyalok megkezdik munkájukat. 2001. szeptember 11-étől a hamarosan eljövendő vasárnaptörvényig az élők ítélete Isten egyházában megy végbe, mert az ítélet Jeruzsálemben kezdődik, és azokon a véneken kezdődik, akiknek a nép őrzőinek kellett volna lenniük, ám négy nemzedéken át elhagyták felelősségüket. Akik ebben az időszakban megkapják a pecsétet, azok a zászló, amely felemeltetik a nemzetek előtt. Ők a hamarosan eljövendő vasárnaptörvény előtt pecsételtetnek el, mert Isten másik nyája csak úgy figyelmeztethető, ha a vasárnaptörvény válságában olyan férfiakat és nőket lát, akik viselik Isten pecsétjét.

„A Szentlélek munkája az, hogy meggyőzze a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről. A világot csak úgy lehet figyelmeztetni, ha látja, hogy azok, akik hisznek az igazságban, az

igazság által megszentelődnek, magasztos és szent elvek szerint cselekszenek, és fennkölt, emelkedett értelemben megmutatják a választóvonalat azok között, akik megtartják Isten parancsolatait, és azok között, akik lábbal tiporják azokat. A Lélek megszentelő munkája jelzi a különbséget azok között, akik Isten pecsétjét viselik, és azok között, akik hamis nyugalomnapot tartanak. Amikor eljön a próba, világosan megmutatkozik majd, hogy mi a fenevad bélyege. Ez a vasárnap megtartása. Azok, akik az igazság meghallása után továbbra is szentnek tekintik e napot, a bűn emberének jegyét viselik, annak az embernek az aláírását, aki megkísérelte megváltoztatni az időket és a törvényt.” Bible Training School, 1903. december 1.

A laodíceai adventizmus halála a késői eső történelme során megy végbe, amely 2001. szeptember 11-én kezdett szemerkélni, és mérték nélkül árad ki a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején, amikor Isten felállít, majd zászlóként felemel egy népet, amely az örökkévalóságra lett megpecsételve.

Abban az időszakban a laodíceai adventizmusban azok, akik a fenevad bélyegének elvételére készülnek, és azt majd meg is kapják, az Ezékiel nyolcadik fejezetében a nap felé leboruló huszonöt férfi által vannak jelképezve. Ők azok, akik elfogadták Ezékiel hamis „béke és biztonság” üzenetét, amely a valódi késői eső üzenetének hamisítványát képviseli, s amelyet abban a történelemben az igaz őrállók hirdetnek. E hamis késői eső üzenetének alapja az az azonosítás, hogy a Dániel könyvében szereplő „mindennapi” Krisztus jelképe, holott valójában a Sátán jelképe. Ez a hamis alapvető hit az a tanítás, amelyet a „csúfolódó férfiak, akik uralkodnak Jeruzsálem népén” alkalmaznak, hogy felépítsék vakolatlan falukat.

„A mindennapi” Krisztus jelképével való azonosítása történelmileg egy „hazugság” által került bevezetésre 1931-ben. Attól fogva felépült a hamis pénzekből és drágakövekből való, nem tapasztott fal. Az a „fal” arra van rendelve, hogy leomoljon, amikor megérkezik a porseprűs férfi, hogy teljesen megtisztítsa szérűjét. Ez a megtisztítás a prófétai történelemnek abban az időszakában megy végbe, amely a „viharos szél” (2001. szeptember 11-ének számar) és a „túlárado záporok” (a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény oroszlánja) között helyezkedik el. Ebben a történelemben az engedetlen próféta megöletik, és a bételi hamis próféta sírjába temetik. White testvérnő a prófécia „falát” Isten törvényeként azonosítja.

A próféta itt olyan népet ír le, amely az igazságtól és az igazságosságtól való általános elfordulás idején arra törekszik, hogy helyreállítsa azokat az elveket, amelyek Isten országának alapját képezik. Ők a helyreállítói annak a résznek, amely Isten törvényén támaszkodik — azon a falon, amelyet Ő választottai köré helyezett oltalmukra, s amelynek igazságosságra, igazságra és tisztaságra vonatkozó előírásainak való engedelmség kell hogy állandó védelmük legyen.

„Félreérthetetlen értelmű szavakkal mutat rá a próféta e maradék nép sajátos munkájára, akik építik a falat. „Ha megtartóztatod lábadat a szombaton, hogy ne a magad kedvét keresd szent napomon; és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és tisztelendő napjának; és megszenveded azt, dolgaiddat nem téved, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: akkor gyönyörködni fogsz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szól!” Ézsaiás 58:13, 14.” Próféták és

királyok, 678.

Az adventizmus negyedik nemzedékének kezdete egy könyv megjelenéséhez kötődik, miként a harmadik nemzedék kezdete is. A harmadik nemzedék W. W. Prescott *The Doctrine of Christ* című művének megjelenésével kezdődött, és e nemzedék a *Questions on Doctrine* megjelenésével ért véget. A *The Doctrine of Christ* olyan evangéliumot mutatott be, amely szándékosan nélkülözte a millerita prófétai üzenetet. A *Questions on Doctrine* olyan evangéliumot mutatott be, amely tagadta a megszentelődésnek azt a munkáját, amelyet Krisztus visz véghez. A *The Doctrine of Christ* eltávolította a prófétai történelem (chazon) látomásának világosságát, a *Questions on Doctrine* pedig Krisztus „megjelenésének” (Mareh) látomásából származó világosságot távolította el.

E két könyv között fejlődött ki a hamis késői eső üzenete, amelyet a „Tammúzt sirató asszonyok” jelképeznek. Ebben a történelmi időszakban mozdították elő az „1931-es hazugságot”. Ezt a harmadik nemzedéket (utálatosságot) a pergamoni harmadik gyülekezet megalkuvása is jelképezi. A harmadik gyülekezetben a megalkuvás szimbóluma azonosítja azt a törekvést, hogy akkreditációt szerezzenek azoktól a világi intézményektől, amelyek szabályokat írtak elő a teológia és szabályokat az orvoslás számára. A harmadik nemzedékben valósult meg az igazsággal való megalkuvás, amely magában foglalta a meghamisított kéziratokból fordított Bibliák használatának bevezetését és hangsúlyozását.

1957-ben a *Questions on Doctrine* című könyv a evangélium elsődleges igazságának való megadást jelentette. Ez az igazság pedig az, hogy Jézus azért halt meg, hogy a bűntől mentsen meg bennünket, nem pedig azért, hogy a bűnben mentsen meg bennünket. Az a katolikus és hitehagyott protestáns tanítás, miszerint az ember nem lehet engedelmes Isten Igéjének, Sátán örök érvelése. Az ember lehet, és kell is, hogy engedelmes legyen Isten Igéjének, még akkor is, ha Sátán azt állítja, hogy „bizony nem haltok meg”. Az a bukott, hitehagyott protestáns nézet, hogy az emberek nem győzhetik le a bűnt, és ezért nem lehetnek engedelmesek Isten törvényének mindaddig, amíg Jézus második eljövetelekor varázslatos módon engedelmes robotokká nem változtatja őket, beépült a *Questions on Doctrine* című könyv tanításaiba.

1957-ben kezdődött a laodiceai adventizmus negyedik nemzedéke, és felállított annak nem tapasztott fala (törvénye), ezzel megadva azt a logikai alapot, amely lehetővé teszi, hogy a huszonöt vén férfi leboruljon a nap előtt a száznegyvennégyezer megpecsételésének ideje végén. Ezt a nem tapasztott falat, amely annak a hitnek felel meg, hogy Isten törvényének megtartása lehetetlen, elsöpri az Egyház és az Állam közötti elválasztás „falának” eltávolítása, a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején. A vasárnapi törvény a túlradó zápor, vagy ahogyan Ésaías kifejezi, a túlradó ostor, és ez az áradat az Egyesült Államokban kezdődik a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénnyel.

Az Egyesült Államokban hozott vasárnaptörvény idején az ellenség (a pápa) „mint egy áradat” (az elárasztó ostor) tör be, és akkor emeltetik fel ellene „a zászló”. Akkor sodortatik el az a „meszeletlen fal”, amelyet a laodiceai adventizmus „a mindennapi” hamis alkalmazására épített.

Cselekedeteik szerint fizet meg nekik, eszerint ad haragot ellenségeinek, megtorlást ellenfeleinek; a szigeteknek is megfizeti a megtorlást. És félni fogják az Úr nevét napnyugattól fogva, és dicsőségét a napkelet felől. Mikor az ellenség mint áradat tör be, az Úr Lelke zászlót emel ellene. És eljön a Megváltó Sionhoz, és azokhoz, akik Jákóbban megtérnek a bűntől, ezt mondja az Úr. Ami engem illet, ez az én szövetségem velük, mondja az Úr: Lelkem, amely rajtad van, és beszédeim, amelyeket szádba adtam, nem távoznak el szádból, sem magod szájából, sem magod magvának szájából, mondja az Úr, mostantól fogva mindörökké. Kelj fel, ragyogj, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége feltámadt rajtad. Mert íme, sötétség borítja a földet, és sűrű homály a népeket; de fölötted feltámad az Úr, és dicsősége megláttatik rajtad. És a pogányok a te világosságodhoz jönnek, és a királyok a te felkelted fényességéhez. Ézsaiás 59:18–60:3.

A pogányok a világossághoz jönnek, amikor Isten dicsősége népén nyugszik, és ez akkor történik, amikor az ellenség özönvízként tör be. Amikor az az ellenség betör, Isten zászlót (hadijelvényt) emel ellene. Az Úr dicsősége, amely azokon a népeken van, akikre a pogányok válaszolnak, az Ő jelleme, és az Ő jelleme nem vétkezik. Hamis béke és biztonság üzenete az, amely azt tanítja, hogy férfiak és nők nem győzhetik le a bűnt. Ez az üzenet hamis késői eső-üzenet, amelyet az igaz késői eső üzenetének idején hirdetnek, amely 2001. szeptember 11-én érkezett meg. Az a hamis üzenet hamis üzenet Isten törvényére vonatkozóan, amely a „fal”. Ezt a hamis tantételt a Questions on Doctrine című könyv képviseli, amely Laodiceai Adventizmus negyedik és végső nemzedékének érkezését jelezte.

2001. szeptember 11-én a laodiceai adventizmus négy lázadása megérkezett, hogy a végső nemzedéket atyáik bűneivel próbára tegye. Ezen a napon Isten arra vezette népét, hogy térjenek vissza Jeremiás ősi ösvényeire, hogy megérthessék és elfogadhassák az alapvető üzenetet, amelyet Miller drágakövei jelképeznek. Ha ezt megteszik, megtalálják a késői esőt, amelyet Jeremiás „nyugalomnak” nevezett. Az ősi ösvényekhez való visszatérésre szóló hívás annak a próbatételnek a megismétlése volt, amely az 1863-as lázadást eredményezte.

2001. szeptember 11-én, amely Ézsaiás „keleti napja és zord szél”-e, el kellett énekelni „a szőlőskert énekét” azoknak, akik a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének harmadik versében, valamint a tizenötödik fejezet harmadik versében Mózes és a Bárány énekét éneklük. Ez az ének a laodiceai üzenet, amely azonosítja, hogy az egykori választott nép akkor mellőztetett, mert Isten akkor éppen abban a folyamatban volt, hogy szőlőskertjét olyan férfiaknak és nőknek adja, akik megteremnék a szőlőskert kívánt gyümölcseit. Ez a szőlőskert-üzenet a Laodiceának szóló üzenet, amely az az üzenet volt, amelyet Jones és Waggoner 1888 lázadásakor terjesztett elő.

2001. szeptember 11-én megkezdődött a késői eső, és Habakuk második fejezetének vitájában azonosítható egy csoport, amely a két kőtábla üzenetét hirdette, mert visszatértek Jeremiás régi ösvényeihez, és részesültek abban a „nyugalomban és felüdülésben”, amelyről Ézsaiás azt mondja, hogy azokra árad ki, akiknek módszertana „szabályra szabály, szabályra szabály”. Az a vita, amelyben részt vettek, egy hamis késői eső-üzenettel állt szemben, amelyet a „Tammuzt sirató asszonyok” jelképeztek, s amely békesség és biztonság üzenetével bátorította az alvó laodiceai népet.

A béke és biztonság üzenete azt állítja, hogy lehetetlen, hogy férfiak és nők ne vétkezzenek, és ezért Isten csakis bűneikben tudja és fogja őket megigazítani. A csúfolódó férfiak azt állítják, hogy az ő béke és biztonság üzenetük a hit általi megigazulás igaz üzenete, amelyet Jones és Waggoner hirdetett, de elhagyja azt az igazságot, hogy akit Isten megigazít, azt meg is szenteli, mert Isten nem azért halt meg, hogy az embereket bűneikben mentse meg, hanem bűneikből.

2001. szeptember 11. annak az időszaknak a kezdetét jelezte, amely a száznegyvennégyezer elpecsételésének időszaka, s amely azzal zárul, hogy az egyik csoport megkapja Isten pecsétjét — amint ezt azok jelképezik, akik sóhajtoznak és jajgatnak a gyülekezetben és az országban levő utálatosságok miatt —, míg egy másik csoport hátat fordított a templomnak, ahol a harmadik angyal végső munkája végbemegy, és a nap előtt hajolnak meg. A milleriták története szemlélteti a harmadik angyal mozgalmának történetét, és ekként a tetőpont a késői eső üzenetéről szól, valamint arról a tapasztalatról, amelyet ez azokban hoz létre, akik úgy döntenek, hogy esznek.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Az előítéletes vélemények feladására és ezen igazság elfogadására való vonakodás volt az alapja annak az ellenállásnak jelentős részének, amely Minneapolisban megnyilvánult az Úrnak Waggoner és Jones testvérek által küldött üzenetével szemben. Ennek az ellenállásnak a felkeltésével Sátán nagymértékben elzárta népüktől a Szentléleknek azt a különleges erejét, amelyet Isten oly nagyon vágyott nekik átadni. Az ellenség megakadályozta őket abban, hogy elnyerjék azt a hatékonyságot, amely az övék lehetett volna az igazság világhoz való eljuttatásában, amiként az apostolok hirdették azt pünkösd napja után. Annak a világosságnak, amelynek dicsőségével be kell világítani az egész földet, ellenálltak, és a mi saját testvéreink eljárása következtében nagy mértékben távol tartatott a világtól.” Selected Messages, 1. könyv, 235.